

In een gezellig nest bij de vijver zat mama eend. "Tok, tok, tok!" De eieren braken open. "Piep, piep!" riepen de pluizige gele kuikens. Maar het grootste ei bleef stil. "Pfff, dit duurt lang," zuchtte mama eend.

Eindelijk brak het ei open. "Kwaak?" zei het nieuwe kuiken. Hij was groot, grijs en een beetje gek. "Wat ben jij vreemd!" giechelden de andere kuikens. Het grijze eendje keek verdrietig naar zijn eigen spiegelbeeld in het water.

Bij de vijver was het druk. "Haha, wat een gek eendje!" zei een oude eend. Een ander riep: "Je bent zo lelijk, je maakt het water troebel!" De grijze kuikens sloegen hun vleugels om hem heen. "Ga weg!" piepten ze. Het grijze eendje voelde zich alleen. "Ik wil hier niet meer zijn," fluisterde hij zacht. Hij rende weg, helemaal alleen.

In het bos kwam het eendje een groepje vogels tegen. "Mag ik met jullie mee?" vroeg hij.

"Haha, nee hoor," kakelden de kippen. "Je bent veel te raar!"

Het eendje zuchtte. Hij verstopte zich tussen de bladeren. "Waarom ben ik zo anders?" dacht hij. Maar de bladeren fluisterden: "Wacht maar, kleintje. Verandering komt vanzelf."

Het werd winter. Alles werd wit en ijsig. Het eendje trilde van de kou. "Brrr, ik ben zo koud!" Hij zocht een plek om te schuilen.

Een vriendelijke boer zag hem. "Kom maar mee, kleintje!" zei hij. Binnen in het warme huis voelde het eendje zich even veilig. Maar de kippen op de boerderij pikten hem. "Ga weg!" kakelden ze. Het eendje besloot weer weg te gaan.

De lente kwam! "Wat is het hier mooi!" dacht het eendje. De zon scheen, de bloemen bloeiden, en de vogels zongen. Bij een heldere vijver zag hij grote, witte vogels zwemmen. "Wat zijn ze prachtig," fluisterde hij. Hij durfde bijna niet dichterbij.

Het eendje boog voorzichtig zijn kop naar het water. "Hé, wie is dat?" dacht hij. Hij zag een mooie, witte zwaan in het water. Hij keek om zich heen. Dat beeld... was hijzelf!

"Kom maar bij ons," riepen de zwanen. "Jij hoort bij ons!"

"Ik? Echt waar?" zei hij verbaasd.

Het eendje (of nee, de zwaan!) spreidde zijn vleugels. Ze waren groot en wit! Hij vloog met de zwanen mee over het water. Voor het eerst voelde hij zich mooi, sterk en geliefd.

"Ik hoor erbij!" riep hij blij.